ePublishing

ΕΘΝΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ ΤΕΚΜΗΡΙΩΣΗΣ
NATIONAL DOCUMENTATION CENTRE

Journal of the Hellenic Veterinary Medical Society

Vol 34, No 1 (1983)

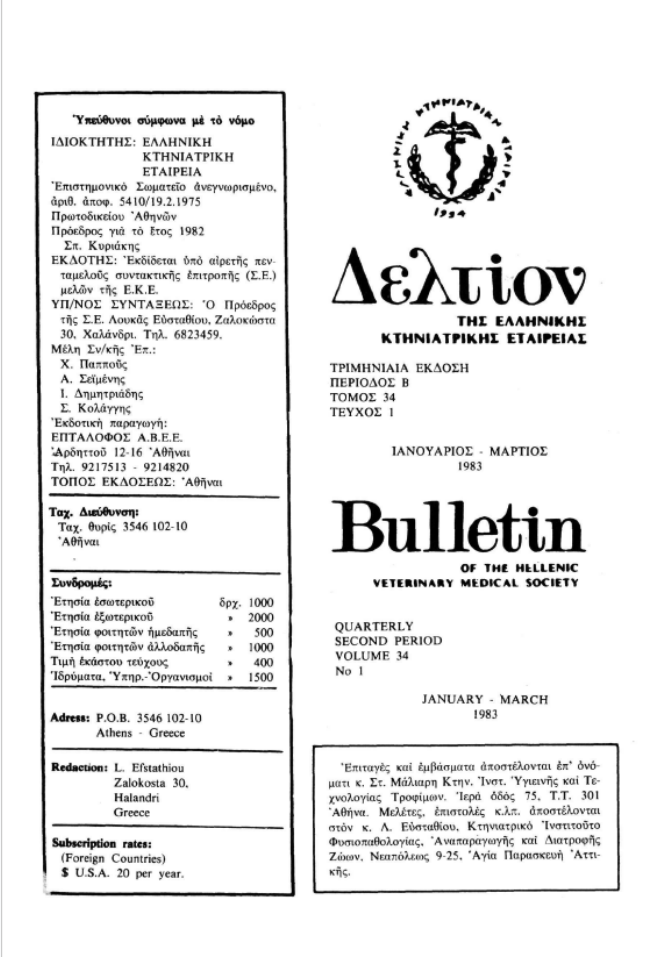

Ὑπεύθυνοι σύμφωνα μὲ τὸ νόμο
ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΤΗΝΙΑΤΡΙΚΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ
Ἐπιστημονικὸ Σωματεῖο ἀνεγνωρισμένο, ἀριθ. ἀποφ. 5410/19.2.1975 Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν
Πρόεδρος γιὰ τὸ ἔτος 1982
Σπ. Κυριάκης
ΕΚΔΟΤΗΣ: Ἐκδίδεται ὑπὸ αἱρετῆς πενταμελοῦς συντακτικῆς ἐπιτροπῆς (Σ.Ε.) μελῶν τῆς Ε.Κ.Ε.
ΥΠ/ΝΟΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ: Ὁ Πρόεδρος τῆς Σ.Ε. Λουκᾶς Εὐσταθίου, Ζαλοκώστα 30, Χαλάνδρι. Τηλ. 6823459.
Μέλη Συ/κῆς Ἐπ.:
Χ. Παπποῦς
Α. Σεΐμένης
Ι. Δημητριάδης
Σ. Κολάγγης
Ἐκδοτικὴ παραγωγή:
ΕΠΤΑΛΟΦΟΣ Α.Β.Ε.Ε.
Ἀρδηττοῦ 12-16 Ἀθῆναι
Τηλ. 9217513 - 9214820
ΤΟΠΟΣ ΕΚΔΟΣΕΩΣ: Ἀθῆναι

Ταχ. Διεύθυνση:
Ταχ. θυρίς 3546 102-10
Ἀθῆναι

Συνδρομές:

Ἐτησία ἐσωτερικοῦ	δρχ.	1000
Ἐτησία ἐξωτερικοῦ	»	2000
Ἐτησία φοιτητῶν ἡμεδαπῆς	»	500
Ἐτησία φοιτητῶν ἀλλοδαπῆς	»	1000
Τιμὴ ἑκάστου τεύχους	»	400
Ἱδρύματα, Ὑπηρ.-Ὀργανισμοί	»	1500

Adress: P.O.B. 3546 102-10
Athens - Greece

Redaction: L. Efstathiou
Zalokosta 30,
Halandri
Greece

Subscription rates:
(Foreign Countries)
$ U.S.A. 20 per year.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΤΗΝΙΑΤΡΙΚΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ 1924

Δελτίον
ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΚΤΗΝΙΑΤΡΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ

ΤΡΙΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ
ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β
ΤΟΜΟΣ 34
ΤΕΥΧΟΣ 1

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ - ΜΑΡΤΙΟΣ
1983

Bulletin
OF THE HELLENIC VETERINARY MEDICAL SOCIETY

QUARTERLY
SECOND PERIOD
VOLUME 34
No 1

JANUARY - MARCH
1983

Ἐπιταγὲς καὶ ἐμβάσματα ἀποστέλονται ἐπ' ὀνόματι κ. Στ. Μάλιαρη Κτην. Ἰνστ. Ὑγιεινῆς καὶ Τεχνολογίας Τροφίμων. Ἱερὰ ὁδὸς 75, Τ.Τ. 301 Ἀθήνα. Μελέτες, ἐπιστολὲς κ.λπ. ἀποστέλονται στὸν κ. Λ. Εὐσταθίου, Κτηνιατρικὸ Ἰνστιτοῦτο Φυσιοπαθολογίας, Ἀναπαραγωγῆς καὶ Διατροφῆς Ζώων, Νεαπόλεως 9-25, Ἁγία Παρασκευὴ Ἀττικῆς.

Ringworm in rabbits caused by trichophyton mentagrophytes

Ε. ΜΠΟΥΡΤΖΗ-ΧΑΤΖΟΠΟΥΛΟΥ, Β. ΚΟΝΤΟΣ

doi: 10.12681/jhvms.21577

Copyright © 2019, Ε. ΜΠΟΥΡΤΖΗ-ΧΑΤΖΟΠΟΥΛΟΥ, Β. ΚΟΝΤΟΣ

This work is licensed under a Creative Commons Attribution-NonCommercial 4.0.

To cite this article:

ΜΠΟΥΡΤΖΗ-ΧΑΤΖΟΠΟΥΛΟΥ Ε., & ΚΟΝΤΟΣ Β. (2019). Ringworm in rabbits caused by trichophyton mentagrophytes. *Journal of the Hellenic Veterinary Medical Society*, *34*(1), 72–77. https://doi.org/10.12681/jhvms.21577

https://epublishing.ekt.gr | **e-Publisher:** EKT | **Downloaded at:** 17/02/2026 16:23:30

ΛΕΛΤΙΟΝ ΕΛΛ. ΚΤΗΝ. ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ. 1983. Τ. 34. τ. 1

ΔΕΡΜΑΤΟΦΥΤΙΑΣΗ ΣΕ ΚΟΥΝΕΛΙΑ ΑΠΟ ΤΟ TRICHOPHYTON MENTAGROPHYTES

ΜΠΟΥΡΤΖΗ-ΧΑΤΖΟΠΟΥΛΟΥ Ε. καὶ Β. ΚΟΝΤΟΣ*

RINGWORM IN RABBITS CAUSED BY TRICHOPHYTON MENTAGROPHYTES

by

E. BOURDJI-HATJOPOULOU and B. KONTOS*

LABORATORY OF MICROBIOLOGY AND INFECTIOUS DISEASES, FACULTY OF VET. MEDICINE, UNIVERSITY OF THESSALONIKI.

CLINIC OF MEDICINE, FACULTY OF VET. MEDICINE, UNIVERSITY OF THESSALONIKI.

SUMMARY

Ringworm enzootics in two big rabbit farms in the Thessaloniki area are reported. The infection first appeared in autumn and continued for many months. In the young weaned animals the disease was severe and the morbidity high (40-50%), While in the adults it was mild and the morbidity low (5-10%). Growth was delayed and the witgt loss was estimated at about 30-40%. *Trichophyton mentagrophytes* was isolated from skin and hair samples, and from hair, collected from the inside, and from soil collected from the surroundings of the animal house.

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Οἱ δερματοφυτιάσεις εἶναι μυκητιακὲς λοιμώξεις τοῦ δέρματος, ποὺ προσβάλλουν ὅλα σχεδὸν τὰ ζῶα καὶ τὸν ἄνθρωπο.

Στὴ διεθνὴ βιβλιογραφία ἀναφέρονται πολὺ λίγες περιπτώσεις προσβολῆς κουνελιῶν ἀπὸ δερματοφυτίαση. Ἀπὸ αὐτὲς ποὺ περιγράφηκαν σχεδὸν ὅλες ὀφείλονταν στὸ Tr. mentagrophytes καὶ οἱ περισσότερες ἀναφέρονται σὲ ἐνζωοτικὴ προσβολὴ (Vilanova καὶ Casanovas, 1951· Banks καὶ Clarkson; Mantovani καὶ Morganti, 1977). Ἀπὸ μεμονομένα περιστατικὰ ἀπομονώθηκαν τὸ M. canis, τὸ M. gypseum καὶ τὸ Tr. quinqueanum (Alteras, 1966). Περιστατικὰ δερματοφυτιάσεως σὲ κουνέλια δὲν ἔχουν περιγραφεῖ μέχρι τώρα στὴ χώρα μας.

Ἡ ἐργασία αὐτὴ ἀναφέρεται σὲ μιὰ ἐνζωοτικὴ δερματοφυτίαση σὲ δύο μονάδες ἐκτροφῆς κουνελιῶν στὴν περιοχὴ Θεσσαλονίκης.

Ἐργαστήριο Μικροβιολογίας καὶ Λοιμωδῶν Νοσημάτων τῆς Κτηνιατρικῆς Σχολῆς τοῦ Α.Π.Θ.
Ἕδρα Παθολογικῆς Κλινικῆς τῆς Κτηνιατρικῆς Σχολῆς τοῦ Α.Π.Θ.

ΙΣΤΟΡΙΚΟ & ΚΛΙΝΙΚΗ ΕΙΚΟΝΑ

Ἡ πρώτη μονάδα ἦταν δυναμικότητας 300 κονικλομητέρων μὲ συνολικὸ ζωϊκὸ κεφάλαιο 1.800 ζώων, ἐνῶ ἡ δεύτερη μονάδα εἶχε 650 κονικλομητέρες σὲ συνολικὸ ζωϊκὸ κεφάλαιο 5.000 ζώων. Καὶ στὶς δύο μονάδες ἡ ἐκτροφὴ γινόταν σὲ κλωβοστιχίες καὶ περιλάμβανε θαλάμους συζεύξεως καὶ τοκετῶν καὶ θαλάμους παχύνσεως. Ἡ διατροφὴ γινόταν μὲ σύμπυκτα τοῦ ἐμπορίου. Γιὰ τὸ πότισμα τῶν ζώων ὑπῆρχαν αὐτόματες ποτίστρες συνδεδεμένες μὲ τὸ σύστημα ὑδρεύσεως.

Σύμφωνα μὲ τὸ ἱστορικὸ στὴν πρώτη ἐκτροφὴ ἡ νόσος ἐκδηλώθηκε τὸν Ὀκτώβριο τοῦ 1980, στὴ δεύτερη τὸ Σεπτέμβριο τοῦ 1981. Καὶ στὶς δύο ἐκτροφὲς τὰ κρούσματα στὴν ἀρχὴ ἦταν σποραδικὰ καὶ μόνο στὰ θηλάζοντα καὶ στὰ ἀπογαλακτισμένα, ἐνῶ στὴ συνέχεια ἐπεκτάθηκε σ'ὅλους τοὺς θαλάμους μὲ γοργὸ ρυθμό.

Ὅταν ἐμεῖς ἐπισκεφθήκαμε τὶς μονάδες αὐτὲς (δύο μῆνες περίπου μετὰ τὴν ἐμφάνιση τῶν πρώτων κρουσμάτων(τὸ ποσοστὸ τῶν μολυσμένων ζώων μεταξὺ τῶν ἀπογαλακτισμένων ξεπερνοῦσε τὸ 40-50%. Ἐνῶ στὰ ἐνήλικα τὸ ποσοστὸ μολύνσεως ἦταν πολὺ μικρότερο, περίπου 5-10%.

Ἡ κλινικὴ εἰκόνα ἦταν κλασσικὴ τῆς δερματοφυτιάσεως, τόσο ὡς πρὸς τὴν ἐντόπιση, ὅσο καὶ ὡς πρὸς τὴν ἐξέλιξη καὶ τὴν μορφολογία τῶν ἀλλοιώσεων (Hagen & Gorham, 1972· Mohabatra καὶ συν. 1964· Hajsig, 1972).

Οἱ ἀλλοιώσεις ἄρχιζαν ἀπὸ τὸ κεφάλι, κυρίως ἀπὸ τὸ ἀκρορρίνιο, γύρω ἀπὸ τὰ μάτια καὶ στὴ βάση τοῦ ὠτικοῦ πτεριγίου. Στὴ συνέχεια ἐπεκτίνονταν στὰ ἄκρα καὶ σὲ περιπτώσεις βαριᾶς μολύνσεως σὲ ὁλόκληρο τὸ σῶμα.

Τὸ σχῆμα τῶν ἀλλοιώσεων ἦταν συνήθως κυκλικὸ ἢ ὠοδειδὲς μὲ διάμετρο ἀπὸ ἕνα μέχρι 5 ἑκατοστά. Οἱ ἀλλοιώσεις γύρω ἀπὸ τὰ μάτια ἦταν σαφῶς καθορισμένες καὶ εἶχαν σχῆμα ἐλλειψοειδὲς, ἐνῶ ἐκεῖνες τοῦ ὠτικοῦ πτεριγίου σχημάτιζαν ἡμικύκλιο γύρω ἀπὸ τὴ βάση του καὶ κατόπιν προχωροῦσαν κατὰ μῆκος τοῦ πτεριγίου.

Ὅλες οἱ ἀλλοιώσεις ἄρχιζαν μὲ ἐλαφριὰ ἀλωπεκία, ἐξοίδηση καὶ ἐρύθημα τοῦ δέρματος. Στὸ ἑπόμενο στάδιο τὸ τρίχωμα ἔπεφτε ἐντελῶς καὶ ἡ δερματοφυτικὴ ἑστία καλύπτονταν ἀπὸ λευκοκίτρινες ἐφελκίδες ἢ λευκοκίτρινα λέπια. Τὰ συμπτώματα αὐτὰ συνοδεύονταν ἀπὸ ἔντονο κνησμὸ στὰ ζῶα τῆς πρώτης ἐκτροφῆς καὶ ἀπὸ ἡπιώτερο σ'αὐτὰ τῆς δεύτερης. Ἀξίζει νὰ σημειωθεῖ ὅτι ἡ προσβολὴ τῶν ἐνηλίκων ἦταν ἐλαφρότερη καὶ σὲ μερικὰ τὸ μόνο σύμπτωμα ἦταν μιὰ ἔντονη τριχόπτωση.

ΥΛΙΚΑ ΚΑΙ ΜΕΘΟΔΟΙ

Τὸ ὑλικὸ γιὰ τὴν ἐργαστηριακὴ διάγνωση τῆς νόσου ἀποτέλεσαν 30 δείγματα τριχῶν καὶ ξεσμάτων δέρματος ἀπὸ τὶς ἀλλοιώσεις τῶν μολυσμένων ζώων, 5 δείγματα τριχῶν ἀπὸ αὐτὲς ποὺ εἶχαν ἐπικαθήσει σὲ διάφορα σημεῖα τῶν θαλάμων, δέκα δείγματα χώματος ποὺ πάρθηκαν ἀπὸ τὸ χῶρο ἀπὸ τὶς ἐγκαταστάσεις τῶν ἐκτροφῶν, καθως καὶ δύο ποντικοὶ ἀπὸ τὴν πρώτη ἐκτροφή.

Οἱ τρίχες καὶ τὰ ξέσματα τοῦ δέρματος ἐξετάστηκαν στὸ μικροσκόπιο μὲ τὴ μέθοδο τοῦ ΚΟΗ καὶ τὴ μέθοδο τῆς χρώσεως (λεπτομέρειες Κανιτάκης, 1975· Μπουρτζῆ-Χατζοπούλου 1979) καὶ καλλιεργήθηκαν σὲ Sabouraud agar μὲ χλωραμφενικόλη καὶ ἀκτιδιόνη (Jungerman & Swartzman, 1972). Τὰ δείγματα χώματος καλλιεργήθηκαν μὲ τὴ μέθοδο τοῦ δολώματος τῆς τρίχας, (Vanbreuseghem, 1952), ἐνῶ ἀπὸ τοὺς δύο ποντικοὺς πάρθηκαν τρίχες ἀπὸ διάφορα σημεῖα τοῦ σώματος (Menges καὶ συν., 1957) καὶ καλλιεργήθηκαν σὲ Sabouraud agar μὲ ἀντιβιοτικά.

Τέλος ἐνοφθαλμίστηκαν δύο ἰνδικὰ χοιρίδια, τὸ ἕνα μὲ μολυσμένες τρίχες, τὸ ἄλλο ἀπὸ τὴν καλλιέργεια.

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ

Στὴν ἄμεση μικροσκοπικὴ ἐξέταση οἱ τρίχες βρέθηκαν νὰ παρασιτοῦνται ἀπὸ ἀλυσίδες μικρῶν ἀρθροσπορίων, ἐνῶ στὰ ξέσματα δέρματος βρέθηκαν ἄφθονες διακλαδισμένες ὑφές. Στὴν καλλιέργεια, οἱ ἀποικίες ἀναπτύχθηκαν σὲ 10 περίπου ἡμέρες, εἶχαν σχῆμα κυκλικὸ καὶ ὑφὴ κοκκιώδη. Στὸ μικροσκόπιο παρατηρήθηκαν ἄφθονα ὠοειδὴ μικροκονίδια σὲ μάζες καὶ ἐπιμήκη κυλινδρικὰ μακροκονίδια, μὲ λεπτὰ τοιχώματα. Τὸ δερματόφυτο ταυτοποιήθηκε ὡς Tr. mentagrophytes, κοκκιώδης τύπος.

Σὲ 7 ἀπὸ τὰ δέκα δείγματα χώματος ἀναπτύχθηκε τὸ ἴδιο δερματόφυτο, ἐνῶ ἀπὸ τὴν καλλιέργεια τῶν τριχῶν τῶν ποντικῶν δὲν ἀπομονώθηκε τίποτα. Καὶ τὰ δύο ἰνδικὰ χοιρίδια ἀντέδρασαν θετικὰ στὸν ἐνοφθαλμισμό.

ΘΕΡΑΠΕΙΑ

Θεραπεία καὶ στὶς δύο μονάδες δὲν ἔγινε, γιατὶ τὰ φάρμακα ἐκλογῆς τόσο γιὰ τὴν τοπικὴ, ὅσο καὶ γιὰ τὴ γενικὴ (per os) θεραπεία τῶν ζώων αὐτῶν, δὲν κυκλοφοροῦν στὴ χώρα μας.

Σὲ ἕνα ζεῦγος μόνο κουνελιῶν τῆς πρώτης ἐκτροφῆς ποὺ μεταφέρθηκε στὴν Παθολογικὴ Κλινικὴ χορηγήθηκε Guseofulvin ἀπὸ τὸ στόμα. Ἡ δόση ἦταν 25mg τὴν ἡμέρα κατὰ Kg σωματικοῦ βάρους γιὰ 14 ἡμέρες (Rossoff, 1974). Μετὰ τὴν πρώτη ἑβδομάδα σημειώθηκε σημαντικὴ βελτίωση τῶν ἀλλοιώσεων καὶ σταμάτησε ὁ κνησμὸς. Στὸ τέλος τῆς δεύτερης ἑβδομάδας ἄρχιζε νὰ ἐμφανίζεται τριχοφυΐα καὶ τὴν τέταρτη ἑβδομάδα οἱ ἀλλοιώσεις ἐξαφανίστηκαν ἐντελῶς.

ΣΥΖΗΤΗΣΗ

Ὅπως προαναφέρθηκε τὸ T.mentagrophytes εἶναι τὸ μοναδικὸ σχεδὸν δερματόφυτο ποὺ ἀπομονώθηκε ἀπὸ ἐνζωοτικὲς προσβολὲς κουνελιῶν. Ἡ ἀπομόνωση τοῦ δερματόφυτου αὐτοῦ καὶ ἀπὸ τὰ δικά μας περιστατικὰ συμφωνεῖ μὲ τὰ μέχρι σήμερα γνωστὰ γιὰ τὴ δερματοφυτίαση τοῦ ζώου αὐτοῦ.

Ἡ μόλυνση τῆς πρώτης ἐκτροφῆς θὰ μποροῦσε νὰ χαρακτηριστεῖ ἐδαφογενής, γιατὶ σύμφωνα μὲ τὸ ἱστορικὸ κανένα καινούργιο ζῶο δὲν μπῆκε στὴν ἐκτροφὴ τοὺς μῆνες ποὺ προηγήθηκαν ἀπὸ τὴν ἐμφάνιση τῆς νόσου. Καὶ ἐπειδὴ τὸ Tr. mentagrophytes σύμφωνα μὲ πειραματικὴ ἐργασία τῆς Schorborn (1966), ἐπιζεῖ στὸ ἔδαφος ἀπὸ 85 ἡμέρες μέχρι 2 χρόνια, μποροῦμε νὰ ὑποθέσουμε ὅτι ἡ μονάδα αὐτὴ μολύνθηκε ἀπὸ τὸ χῶμα τῆς γύρω περιοχῆς μὲ τὴ βοήθεια τῶν ποντικῶν, (Kaplan & Ivens, 1961· Rioux καὶ συν. 1964).

Ἡ σκέψη μας αὐτὴ ἐνισχύεται καὶ ἀπὸ τὸ γεγονὸς ὅτι ἀπομονώθηκε τὸ ἴδιο δερματόφυτο ἀπὸ τὰ δείγματα χώματος, ἀπὸ τὴν αὐλὴ τῆς ἐκτροφῆς. Βέβαια δὲν ἀπομονώθηκε τὸ δερματόφυτο ἀπὸ τοὺς δύο ποντικοὺς ποὺ ἐξετάσαμε ἀλλὰ ὁ ἀριθμὸς τῶν δειγμάτων αὐτῶν ἦταν τόσο μικρὸς ποὺ μποροῦμε νὰ μὴ τὸν λάβουμε ὑπ' ὄψη μας.

Στὴ δεύτερη ἐκτροφὴ δὲν εἶναι εὔκολο νὰ ἐντοπιστεῖ ἡ πιθανὴ ἑστία μολύνσεως ἐπειδὴ ἡ μονάδα λειτουργεῖ σὲ ἐγκαταστάσεις παλιοῦ κονικλοτροφείου καὶ γιατὶ κατὰ καιροὺς ἀνανεώνονται τὰ ζῶα ἀναπαραγωγῆς μὲ εἰσαγωγὴ νέων ζώων, ὅπως δὲ θὰ μποροῦσε ἀποκλεισθεῖ καὶ ἡ ἐδαφογενὴς μόλυνση.

Ἡ δερματοφυτίαση βέβαια εἶναι ἀποκλειστικὰ δερματικὴ νόσος καὶ ἀπώλειες σὲ ἄτομα δὲν ὑπάρχουν, ἀλλὰ οἱ οἰκονομικὲς ζημίες θὰ μποροῦσαν νὰ χαρακτηριστοῦν ἀρκετὰ σημαντικὲς. Συγκεκριμένα στὴν πρώτη ἐκτροφὴ τὰ ζῶα ἐξ αἰτίας τοῦ ἔντονου κνησμοῦ καὶ τῆς νευρικότητας ποὺ τὰ κατεῖχε, δὲν ἔβαζαν τὸ ἀναμενόμενο βάρος.

Σύμφωνα μὲ τὴν ἄποψη τοῦ ἰδιοκτήτη ἀλλὰ καὶ μὲ τὴ δικὴ μας προσωπικὴ ἐκτίμηση ζῶα ἡλικίας 3 μηνῶν, εἶχαν βάρος 30-40% λιγότερο ἀπὸ τὸ κανονικό. Ἕνα μικρὸ ποσοστὸ μάλιστα εἶχε τόσο κακὴ θρέψη ποὺ ἦταν ἀδύνατο νὰ σφαγεῖ καὶ νὰ προωθηθεῖ στὴν κατανάλωση. Βέβαια στὴν ἐκτροφὴ αὐτὴ οἱ συνθῆκες διαβίωσης τῶν ζώων ἦταν γενικὰ κακὲς (πολὺ ὑγρασία καὶ καθόλου θέρμανση) καὶ δὲν μποροῦμε νὰ ἀποκλείσουμε καὶ τὴν συνύπαρξη καὶ ἄλλων νοσημάτων. Σὲ σοβαρὲς ὅμως οἰκονομικὲς ἀπώλειες ἀπὸ δερματοφυτίαση σὲ κουνέλια, ἀναφέρονται καὶ οἱ Mantovani & Morganti σὲ παρόμοια περίπτωση στὴν Ἰταλία. Στὴ δεύτερη ἐκτροφὴ οἱ οἰκονομικὲς ἀπώλειες ἦταν πολὺ πιὸ μικρὲς, ἀλλὰ θὰ πρέπει νὰ τονισθεῖ ὅτι στὴν ἐκτροφὴ αὐτὴ τὰ ζῶα ἐμφάνιζαν ἥπιο κνησμὸ καὶ τὸ σημαντικότερο γινόταν συνεχεῖς ἀπολυμάνσεις, ἐνισχύονταν τὰ ζῶα μὲ βιταμῖνες καὶ σ' ὅλους τοὺς θαλάμους ἡ ἀτμόσφαιρα ἦταν ἀρκετὰ ξηρὴ καὶ θερμή.

Φυσικὰ ἐκτὸς ἀπὸ τὶς ἀπώλειες σὲ κρέας, τὰ δέρματα στὴν κατάσταση ποὺ βρίσκονταν ἦταν ἀδύνατο νὰ δωθοῦν στὸ ἐμπόριο.

Θὰ πρέπει ἴσως νὰ ἀναφερθεῖ καὶ ἡ σχέση τῆς δερματοφυτιάσεως μὲ τὴ δημόσια ὑγεία, γιατὶ μεταδίδεται στὸν ἄνθρωπο (Georg, 1960· Kaplan, 1967). Ἀπόδειξη ὅτι καὶ στὶς δύο ἐκτροφὲς τὰ ἄτομα ποὺ ἀσχολούνταν μὲ τὴν περιποίηση τῶν ζώων παρουσίαζαν κατὰ καιροὺς δερματικὲς ἀλλοιώσεις στὰ χέρια καὶ στὸ πρόσωπο.

Ὅσον ἀφορᾶ τὴν καταπολέμηση τῆς νόσου, εἶναι πρακτικὰ πολὺ δύσκολη καὶ ἐξ αἰτίας τοῦ μεγάλου ἀριθμοῦ τῶν ζώων στὶς μονάδες αὐτὲς καὶ ἐξ αἰτίας

τῆς ἐκτεταμένης μολύνσεως τοῦ χώρου. Γιὰ νὰ ὑπάρξουν ἱκανοποιητικὰ ἀποτελέσματα, ὁποσδήποτε θὰ πρέπει νὰ γίνει συνδυασμὸς θεραπευτικῆς ἀγωγῆς καὶ συχνῶν ἀπολυμάνσεων τοῦ χώρου, μόλις ἐμφανιστοῦν τὰ πρῶτα κρούσματα, γιατὶ ἀλλιώς ἡ ἐξώντωση τῆς δερματοφυτιάσεως ἀπὸ μιὰ τέτοια ἐκτροφὴ εἶναι ἀρκετὰ δύσκολη ἄν ὄχι ἀδύνατη.

ΠΕΡΙΛΗΨΗ

Ἡ ἐργασία αὐτὴ ἀναφέρεται σὲ μιὰ ἐνζωοτία δερματοφυτίασης σὲ 2 ἐκτροφὲς κουνελιῶν στὴν περιοχὴ Θεσσαλονίκης.

Ἡ νόσος ἐμφανίστηκε τὸ Φθινόπωρο τοῦ 1980 καὶ τοῦ 1981 καὶ περιγράφεται γιὰ πρώτη φορὰ στὴ χώρα μας.

Γίνεται μελέτη τῆς ἐπιδημιολογίας τῆς δερματοφυτίασης τῶν κουνελιῶν, τῆς κλινικῆς εἰκόνας καὶ τῆς θεραπευτικῆς της ἀντιμετώπισης.

Ἐξετάστηκαν τριάντα (30) δείγματα ἀπὸ τὶς δερματικὲς ἀλλοιώσεις τῶν κουνελιῶν, πέντε (5) δείγματα τριχῶν ποὺ εἶχαν ἐπικαθήσει μέσα στὸ σταῦλο, δέκα (10) δείγματα χώματος ποὺ πάρθηκαν στὸν χῶρο γύρω ἀπὸ τὶς ἐγκαταστάσεις τῆς ἐκτροφῆς καθὼς καὶ δύο (2) ποντικοί.

Τέλος, ἐπισημαίνεται ἡ μεγάλη οἰκονομικὴ σημασία τῶν δερματοφυτιάσεων στὶς ἐκτροφὲς κουνελιῶν.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

1. Alteras, I. (1966). Ringworm in Rabbit due to Trichophyton quinqueanum. Mycopath. Mycol. appl. 28, 361-367.
2. Banks, K and Clarkson, T. (1967). Naturally occurring dermatomycosis in the Rabbit. J. Am Vet. Med. Ass. 151, 926-930.
3. Georg, L. (1960). Animal ringworm and Public health.U.S. Dep. Health, Education and Welfare.
4. Hagen, k. and Gorham, J. (1972). Dermatomycoses in fur animals. Vet.med, Small anim.clin. 67, 43-48.
5. Hasig, M., Horvat, V. and Grosinic, I. (1972). Dermatophytoses in rodents. Trichophytosis (infection with T.mentagrophytes) in fattening rabbits. Vet. Arch. 42, 246-250
6. Jungerman, P.and Schwartzman, R. (1972). Veterinary Medical Mycology. Lea and Febiger. Prhladelphia.
7. Κανιτάκης, Κ. (1975). Δερματολογία-Ἀφροδισιολογία. Θεσσαλονίκη.
8. Kaplan, W. (1967). Epidemiology and public health significance of ringworm in animals. Arch.Derm. 96, 404-408.
9. Kaplan, W. and Ivens, S. (1961). Observations on the seasonal variations in incidence of ringworm in dogs and cats in the United States. Sabouraudia 1(2), 91-102.
10. Mantovani, A. and Morganti, L. (1977). Dermatophytozoonoses in Italy. Vet. Sci. Commun. 1, 171-177.

11. Menges, R., Love, G., Smith, W. and Georg, L. (1957). Ringworm in wild animals in Southwestern Georgia. Am. J. Vet. Res. 18, 672-677.
12. Mohapatra, L., Qugnani, H. and Shivrajan, K. (1964). Natural infection in laboratory animals due to Tr. mentagrophytes in India. indian Vet. J. 51, 112-114.
13. Μπουρτζῆ-Χατζοπούλου, Ε. (1979). Ζωοανθρωπονόσοι στὴν Ἑλλάδα. Συμβολὴ στὴ μελέτη τῆς ἐπιδημιολογίας τῶν δερματοφυτιάσεων. Διδακτορικὴ διατριβή, Θεσσαλονίκη.
14. Rioux, J., Jarry, D. et Jarry, M. (1964). Isolement et identification des quelques dermatophytes du sol dans le sud de France. Ann. de Paras. (Paris) 39, 635-650.
15. Rossoff, I. (1974). Handbook of Veterinary drugs. Springer Publishing Company, New York.
16. Schornborn, C. (1966). Untersuchungen über die Vitalität von Dermatophyten in Erdboden. Arch. Klin. exr. Derm. 224, 268-284.
17. Vanbreuseghem, R. (1952). Technique biologique pour l'isolement des dermatophytes du sol. Ann. Soc. Belg. Trop. 32, 173-178.
18. Vilanova, X. and Casanovas, M. (1951). Observations cliniques et mycologiques sur une epidemie de Trichophytie transmise du lapin a l'homme. Presse Medicale 59, 1760-1762.